

EIKÖ MIKÄÄN SAISI MUUTTUA ?

Miljööharrastaja Juha Ollikainen väittää Länsi-Savossa (25.8) pikkutorin kattamista kulttuuriskandaaliksi ja että kaupungin päätöksen teko on tuhoamassa keskustan engeliläisen hengen. Itse olen pohtinut niitä lisäarvoja mitä kattaminen tilalle toisi. Katujen kattamisellahan on pitkä historia. Vanhat itämaiset basaarit tasasivat kuumun ilmaston vaikutuksia ja antoivat hyvät puitteet miellyttävälle kaupankäyntitapahtumalle. Meillä ei kuuma ilma ole ongelma, mutta ilmastomme puoltaa voimakkaasti kattamista. Kadut ja aukiot ovat kaupunkilaisten yhteisiä olohuoneita, ja kattaminen mahdollistaa niiden monipuolisemman käytön kaikkina vuodenaikoina.

Asumisen, viihtyisyyden ja kaupungin monipuolisuuden merkitys kasvaa. Kuntalainen ei enää miellä kuntaa tai kaupunkia pelkästään julkisten palvelujen tuottajaksi, vaan laajemmin omaa ympäristöään muokkaavaksi vaikuttajaksi. "Asumisen maantiede" on nosteessa, vaatimustaso on noussut ja kaupunkilainenkin odottaa urbaanilta ympäristöltään kauneutta ja viihtyisyyttä.

Yhdyn Juha Ollikaisen näkemykseen siitä, että Mikkeliä on tähän saakka rakennettu tilkkutäkkimäisesti ilman selkeää kokonaissuunnitelmaa. Viime vuosina on kuitenkin selvästi pyritty kokonaisvaltaisempaan suunnitteluun ja keskustan kehittämisestä on ollut useita yleisötilaisuuksia. Satama-alueen ja Saimaan läheisyyden hyödyntäminen on vielä alkutekijöissään mutta tiiviin, toimivan ydinkeskustan mahdollistamisessa ollaan nyt asemakaavamuutoksilla edetty. Kaavamuutos mahdollistaa kiinteistönomistajien investointisuunnitelmat ja SOK:n ja Osuuskaupan kauppakeskushankkeeseen nivoutuva pikkutorin kattaminen ja hyödyntäminen julkisena tilana tarjoaa mahdollisuuksia niille, jotka kokevat urbaanin ympäristön yhteiseksi "olohuoneeksi", missä vietetään aikaa, harrastetaan, tavataan muita ihmisiä. Varsinkin nuorille tällaiset olotilat kaupunkien keskustoissa on tärkeitä. Pikkutorin kattaminen ei myöskään estä naapurikiinteistöjen kehittämissuunnitelmia. Kilpailu naapurin kanssa nähdään positiivisena elinkeinoelämää vilkastuttavana, tapahtuuhan nykyisin kaupan liikevaihto 25 % kauppakeskuksissa.

Rakennetulla ympäristöllä on kauaskantoiset vaikutukset ihmisen terveyteen. Ilmastonmuutosta torjuttaessa tiivis yhteiskunta on ekologisesti kestävä ratkaisu. Toinen tärkeä asia on energiakulutus. Kiinteistönomistajilta odotetaan vastuullisuutta ja osallistumista energian säästötavoitteisiin. Pikkutorin katettavan tilan lämmitys ja jäähdytysenergian kulutuksesta on tehty laskelmat, joista käy ilmi että lasikate vähentää ympäröivien tilojen energiankulutusta, mutta kokonaisuudessaan rakennuskokonaisuuden energiankulutus kasvaa. Tässä on pyrittävä ratkaisuihin, jotka tulevaisuudessakin ovat ekologisesti kestäviä.

On selvää, että näkymä muuttuu, kun tyhjän tilalle rakennetaan lasikate. Mutta onko itseisarvo se, että mikään ei saa muuttua? Museovirastolla ei ollut huomauttamista pikkutorin asemakaavan perusratkaisuun, mutta rakennuslupavaiheeseen jää erittäin suuri vastuu miten katetun tilan päädyt todella toteutetaan, jotta kulttuurisesti tärkeä näkymä torilta kirkkopuiston suuntaan ja suojeltavien porttirakennusten arvo säilyy. Monet esimerkit maailmalta osoittavat, että kulttuurihistoriallisten

arvojen suojeleminen ei estä kehittämistä ja uudistumista.

Osuuskauppa Suur-Savon edustajistoon kuuluvana itse jääväsin muutoskaavan päätöksenteosta kaupungin luottamuselimissä, mutta hyvin tietoisena kaupungin tulo- ja menokehityksen ristiriidasta luotan laskelmiin, joissa kaupungin ydinkortteleiden maankäyttömaksut, myyntituotot, kiinteistöverotuotot , uusien työpaikkojen tuomat palkkaverotuotot ym. tuottavat kaupungille enemmän kuin kaupunki satsaa. Kukaanhan ei muuta Mikkeliin jonkun lasikatteen tai kauppakeskuksen vuoksi, mutta kaupanalan kasvu on kuitenkin yksi piristysruiske, joka tuo imussaan muutakin. Riittävän huoltosuhteen ja laadukkaiden peruspalveluiden mahdollistamiseksi on ensiarvoisen tärkeää huolehtia että koulutetut nuoremme ja jo työssä olevat pysyvät ja jopa lisääntyvät Mikkelin seudulla ja uskovat alueen ja kaupungin tulevaisuuteen.

Seija Korhonen, Mikkelä